

[Økonomi- og budgetministeren.]

Her er det regeringens hensigt at fortsætte bestræbelserne for at få gennemført besparelsesforanstaltninger.

Jeg kan være enig i betragtninger om, at det i og for sig er noget, man må tilstræbe permanent, fordi der vitterlig i et så stort budget som statens findes områder, hvor det måske nok er rigtigt, at tiden er løbet fra nogle af udgifterne. Jeg er i og for sig også af den opfattelse, at det måske slet ikke var så dårligt, hvis de permanente udvalg, der sidder på de forskellige saglige områder, også påtog sig den opgave at gå ind i sådanne overvejelser sammen med den pågældende ressortminister.

Til hr. Henry Christensen, der også stillede et konkret spørgsmål til mig, skal jeg sige, at jeg kan naturligvis ikke afgive nogen garanti for, hvorledes obligationsmængden vil komme til at forholde sig. Men jeg har da forstået, at også venstre var tilhænger af, at vi lavede den frivillige ordning med kreditforeningerne med det formål at søge en begrænsning af den del af obligationsudstedelsen, som ikke var begrundet i, at der var et reelt behov for den pågældende finansiering, men var begrundet i, at man via vurderinger havde etableret en indbyrdes konkurrence imellem kreditforeningerne, som pressede niveauet op og dermed medførte en større obligationsudstedelse, end der reelt var behov for. Jeg tror, det er rigtigt, at man forsøger det. Vi må nu se, hvor effektiv denne ordning bliver. Bliver den ikke effektiv, må vi vende tilbage til spørgsmålet, for det er givet, at der må ske en begrænsning på dette område.

Hr. Henry Christensen mente ikke, jeg havde mod til at prøve tilliden i befolkningen. Jo, det kan jeg love hr. Henry Christensen jeg har, men jeg ser ikke nogen påviselig grund til at gøre det. Det går jo meget godt på de fleste områder. Hvorfor skal man da så begynde at genere befolkningen med at spørge den, om den har tillid? Lad os nu vente, indtil vi har kæmpet os igennem med hr. Henry Christensens og de andre opposi-

tionspartier, og folketingsperioden er ved at udløbe. Så kan vi jo få lejlighed til at prøve tilliden.

Hr. Poul Schlüter gjorde også nogle bemærkninger og mente, at regeringen var ubekymret over prisstigningerne. Nej, det er vi naturligvis ikke. Det ville dog være en ejendommelig regering, der var ubekymret over det, og derfor har vi da også i høj grad opmærksomheden henvendt på det. Jeg ville gerne komme med en bemærkning til den argumentation, som hr. Poul Schlüter anvendte — og som han nu, havde jeg nær sagt, løb fra — med hensyn til pristalsstigningen, som udløste en dyrtidsportion i januar måned. Nu siger hr. Poul Schlüter flot, at om det var i januar, eller det var på et andet tidspunkt, at importafgiften foranledigede denne dyrtidsportion, det er ikke afgørende. Jo, det er i allerhøjeste grad afgørende, for det, der skete, var, at det var den forudgående regerings politik, der førte til den pristalsstigning, som udløste dyrtidsportionen i januar måned, entydigt. Selv om vi skal være opmærksom på, hvordan prisudviklingen bliver, så mener jeg også, at vi har en fælles interesse i at erkende, hvordan forholdene virkelig var og er, og dér tror jeg såmænd ikke at den ene part har noget særlig at klandre den anden for.

Hr. Poul Schlüter spurgte videre, om besparelserne i indeværende år ville kræve lovgivning, og om der ville være tid til det. Jeg tror ikke, der er ret meget af den besparelse, der skal gennemføres i indeværende finansår, der kræver lovgivning. Der kan være nogle enkelte områder af mindre karakter, det tør jeg ikke sige på forhånd. Det drejer sig jo her om en prioritering af først og fremmest anlægsudgifterne, men også om en begrænsning af driftsudgifterne.

Hr. Poul Schlüter var også inde på spørgsmålet om, at vi ikke førte en fast finanspolitik. Det synes jeg nu nok man skal være lidt forsigtig med fra især det konservative folkepartis side at fremdrage, for sandheden er jo den, at den tidligere regering troede,